

De priesterwijding

door: Alfred Guignard

‘(...) want zeven dagen zal uw wijding duren’.

Leviticus 8 en 9

In Leviticus 1 tot 7 vinden wij de inzettingen die verband houden met de vier verschillende offers die onder het oude verbond gebracht moesten worden. Zij spreken ons van het grotere en volmaaktere offer van Christus, dat vier verschillende aspecten heeft. Daarover willen wij echter nu niet nadenken. In hoofdstuk 8 vinden wij de priesterwijding bij de ingang van de tent der samenkomst. De resultaten van de offers werden zichtbaar gemaakt in het huis van God – de aangewezen plaats, waar Hij Zijn naam had gevestigd – en de waarde ervan werd toegepast op Aäron en zijn zonen. In hoofdstuk 9 wordt de waarde van de offers *voor het oog van allen geopenbaard in heerlijkheid*. Beide hoofdstukken vormen op die manier één geheel. Alles gebeurde in overeenstemming met Gods gebod, zoals dikwijls wordt vermeld in deze hoofdstukken. Het volk van God werd door Hem samengeroepen op de aangewezen plaats om alle dingen te zien die Hij bevolen had te doen. Ze zijn ook voor ons belangrijk om te overdenken, “*opdat wij door de volharding en door de vertroosting van de Schriften de hoop hebben*” (Rom. 15:4).

Aäron en zijn zonen

In de eerste plaats zien wij Aäron en zijn zonen. Zij vormden de groep van de priesters. Zij hadden hun heilige kleding, de heilige zalfolie, de offerdieren voor de offeranden en de korf met ongezuurde broden. Wat zijn deze dingen en waarvan spreken zij? Wij moeten hiertoe omhoog kijken, want van boven komt het licht. Aäron is hier zeker een beeld van Christus, onze grote Hogepriester. Zijn *zonen*, die zo nauw met hem verbonden zijn in hun dienst als priesters, stellen de heiligen voor, de verlost die ook vrije toegang hebben in het heiligdom. Wij willen in dit verband graag iets citeren uit psalm 133. Deze psalm zal ons over deze dingen beter onderwijzen dan een menselijke pen het kan doen: “*Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook samenwonen. Het is gelijk de kostelijke olie op het hoofd, die neerdaalt op de baard, de baard van Aäron, die neerdaalt tot op de zoom van zijn klederen. Het is gelijk de dauw van Hermon, die neerdaalt op de bergen van Sion; want de HERE gebiedt aldaar de zegen, het leven tot in eeuwigheid*”.

Dat is de wil van God. Hebben we daar wel eens aan gedacht? Maar laten we doorgaan. Nadenken over zo’n onderwerp zal ons verder brengen. De prachtige kleding van Aäron spreekt van de verschillende heerlijkheden van Christus als onze Hogepriester. Later zullen we de bijzonderheden daarvan bekijken. De kleding van de priesterzonen spreekt van de heerlijkheid, waarmee wij bekleed zijn als priesters voor God. Het is een schaduw van wat wij bezitten als priesters voor de God en Vader van onze Heer Jezus Christus. De heilige zalfolie is een beeld van de zalving met de Heilige Geest, waardoor de heiligen hun dienst als priesters kunnen vervullen. De stier en de rammen zijn een beeld van het ware slachtoffer dat aan God is opgeofferd, de grotere en volmaaktere offerande van Christus. Ten slotte spreken de ongezuurde broden ons van de reine mensheid van Christus, de enige Mens die God op aarde volkomen heeft verheerlijkt. Al die dingen stonden bij de ingang van het huis van God voor de ogen van het hele volk, dat toegestroomd was in de tegenwoordigheid van God. De Israëlieten zagen dit alles. Zij waren bijeengeroepen om de grote dingen te zien, die God hun wilde tonen. Zij zagen alleen de *schaduw*, terwijl wij de volle *werkelijkheid* bezitten. Zijn onze ogen open om deze wonderen te zien?

Aäron en zijn zonen werden geroepen om te naderen. Daar stonden ze in de tegenwoordigheid van God. Het eerste wat voor hen werd gedaan, was de wassing met *water*, die een beeld is van het waterbad van Gods Woord. Om te begrijpen hoe het Woord het hart van de ware Aäron vervulde, zouden wij psalm 119 moeten lezen. Wat Gods Woord voor Hem betekende, zou het ook voor ons moeten zijn. Het is *de waarheid*. Laten wij in alle dingen daaraan onderworpen zijn. Laat het zijn heiligende, reinigende invloed uitoefenen op ons hele leven. Na deze wassing gaat de Heilige Geest ons bezighouden met Aäron, de hogepriester. Wij zouden ook kunnen zeggen met *Christus*, want Aäron verdwijnt in Zijn licht, zoals de schitterendste sterren verbleken en verdwijnen voor de glans van de zon.

De kleding van Aäron

Laten we de verschillende onderdelen van de kleding van Aäron bezien. Ze worden uitvoerig beschreven in Exodus 28. Allereerst een onderkleed geweven van fijn linnen. Het was weefwerk, smetteloos wit. Wat een kleed, wat een weefsel, wat een arbeid! Zonder naad, uit één stuk geweven van boven naar beneden. Het is de uitdrukking van de volmaaktheid van de hemelse Mens, die God op aarde heeft verheerlijkt. Maar hoe kunnen wij spreken over het weefsel waarvan het gemaakt is, wij, van wie het leven alleen maar een afschuwelijk weefsel van zonde is geweest? Hoe kunnen wij spreken over dit kleed zonder gebrek, zonder naad, absoluut volmaakt, een volkomen eenheid, die van de Mens Christus Jezus? Deze volmaaktheid werd nog geaccentueerd door de gratie van Zijn Persoon, voorgesteld door het borduurwerk dat dit kleed versierde. Laten wij de ogen openen en deze heerlijkheden bekijken. Laten wij erover nadenken. Laten wij aanbidden. Dit was pas het eerste stuk van de kleding van de hogepriester. Het was op zijn lichaam gebonden met de gordel, gemaakt als borduurwerk. Hier vinden wij weer borduurwerk. Of er nu gesproken wordt over Zijn volmaakte mensheid, waarvan het onderkleed spreekt, of over Zijn dienst, voorgesteld in de gordel: alles is schoonheid en een heerlijk sieraad. De gratie van Zijn Persoon wordt gezien in al Zijn werken.

Over het onderkleed kwam het blauwe opperkleed; blauw is de kleur van de hemel zelf. Het spreekt ons van Hem die van de hemel is gekomen. Dit kleed kon niet scheuren en de opening voor het hoofd was in het midden. Aan de rand van het opperkleed waren gouden belletjes en granaatappels, om en om een belletje en een granaatappel. Als het al moeilijk is om te spreken over de mensheid van onze grote Hogepriester, het is nog moeilijker om te spreken over Zijn godheid en Zijn hemelse heerlijkheid, zoals die geopenbaard is op aarde: *“En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader) vol van genade en waarheid”* (Joh. 1:14).

Deze heerlijkheid is nu verborgen in de hemel, maar wij hebben het zekere getuigenis ervan: het getuigenis van de Heilige Geest aangaande Christus, opgenomen in de hemel. De belletjes spreken van dit getuigenis. Als Aäron het heiligdom binnenging en verborgen was voor de ogen van het volk, hoorde het wel de klank van de belletjes. Op die manier had het volk de zekerheid dat er voor hen een levend mens in de tegenwoordigheid van God was. Deze belletjes waren van goud, dat een beeld is van goddelijke gerechtigheid. Er staat geschreven dat als de Trooster, de Heilige Geest, gekomen zou zijn, de wereld door Hem zou worden overtuigd van zonde, gerechtigheid en oordeel (Joh. 16:8). Het grootste onrecht is gebeurd, door de Rechtvaardige aan een kruis te hangen. Maar nu wordt goddelijke gerechtigheid getoond *daarin*, dat

Hij door God is opgenomen in de heerlijkheid – daar waar het geloof Hem beschouwt. Daarvan spreken de gouden belletjes. Naast de belletjes waren er granaatappels van blauw, roodpurper en scharlaken. Zij stellen de vruchten voor van het werk van de Geest in de heiligen. Wij weten dat wij door onze grote Hogepriester aan God worden voorgesteld in het heiligdom, de heerlijke plaats waar Zijn genade ons heeft gebracht.

Op het blauwe opperkleed werd de efod vastgemaakt, het eigenlijke hogepriesterlijke gewaad. De efod was gemaakt van goud, blauwpurper, roodpurper, scharlaken en getweerd fijn linnen; vervaardigd als een kunstwerk. Hierin schitteren om zo te zeggen de goddelijke gerechtigheid, de hemelse heerlijkheid, de universele heerschappij, de koninklijke waardigheid en de volmaakte mensheid van onze grote Hogepriester. Op zijn schouders waren twee kostbare stenen, gevat in gouden kassen, waarop de namen van de twaalf zonen van Israël waren gegraveerd. Op de borst was het borstschild, waarin twaalf kostbare stenen schitterden met de namen van de twaalf zonen van Israël. Zo droeg Aäron de namen van de zonen van Israël op zijn schouders en op zijn borst en was hij een beeld van onze machtige Hogepriester, die voortdurend het hele volk van God op Zijn hart draagt.

Het geheel was verbonden met de gordel van de efod. We moeten die niet verwarren met de gordel van het onderkleed. De gordel van de efod was van dezelfde stof en had dezelfde kleuren als de efod zélf. In het borstschild werden de Urim en de Tummim gelegd, dat betekent ‘lichten’ en ‘volmaaktheden’. Die kwaliteiten zijn alleen te vinden in de Persoon van Christus. Op het hoofd van Aäron bevond zich de tulband, die de gouden plaat droeg waarop de woorden gegraveerd waren: “De HERE heilig”. Al deze dingen, die door God aan Mozes werden bevolen volgens Leviticus 8, spreken van de heerlijkheid van onze grote Priester, die altijd voor ons leeft bij God.

De zalving en de offeranden

Daarna werden de tabernakel, de gereedschappen en ook de priester Aäron zelf gezalfd met olie. Deze olie was samengesteld uit olijfolie en een mengsel van zeer fijne, welriekende specerijen. Ze mocht nooit op iemand gegoten worden die niet tot het priesterschap behoorde. De olie is een beeld van de Heilige Geest, die overal in het heiligdom getuigenis geeft van de uitnemendheid van de Persoon van Christus.

Al deze dingen vonden plaats vóóordat er een enkel offer werd gebracht. Christus, onze grote Hogepriester, had voor Zichzelf geen offer nodig. Daarna naderden in Leviticus 8:13 de zonen van Aäron. Zij werden bekleed, maar hun kleding had niet de glans van het gewaad van Aäron. Zij droegen een onderkleed, een gordel en een hoofddoek. Deze kleding was voor hen tot een prachtig sieraad. De kleding bedekte hen en gaf

hun het recht het heiligdom binnen te gaan. De gordel spreekt van de *dienst*, die zij in het heilige moesten volbrengen. De mutsen of hoofddoeken waren een teken van de ondergeschikte plaats die zij innamen, het teken van hun onderworpenheid aan het goddelijk gezag. Deze kleding werd hun aangedaan, zoals de HERE het had bevolen. Zijn wil is dat de Zijnen Hem in *gerechtigheid* kunnen naderen, dat is een grote genade.

Daarna werden de offeranden gebracht. Eerst een stier als *zondoffer* (Lev. 8:14). Daarmee moet men beginnen. De priesters legden de handen op de kop van de stier, om zich op die manier met het offer één te maken. Daarna werd het dier geslacht, het bloed stroomde weg. Aan de gerechtigheid van God ten opzichte van de zonde werd voldaan, want zonder bloedstorting is er geen vergeving. Daarna werd het altaar zelf gereinigd door het bloed, anders zou er geen eredienst mogelijk zijn (Lev. 8:15). Het vet dat op de ingewanden ligt, het aanhangsel aan de lever, de twee nieren en hun vet, liet Mozes opgaan tot een welriekende reuk op het brandofferaltaar. De huid, het vlees en de mest van de stier werden echter buiten de legerplaats verbrand, ver van de tegenwoordigheid van God. De zonde werd om zo te zeggen weggedaan van voor Zijn aangezicht.

Daarna werd de ram van het brandoffer geofferd. Dat was een vuuroffer voor de HERE, figuurlijk gesproken het deel van God in de offerande van Christus. Vervolgens de tweede ram, ter inwijding van de priesters. Het bloed van deze ram werd gestreken aan de rechter oorlel, de duim en de grote teen van de priesters. Hier vinden we een heel ander beeld dan dat van Leviticus 14:14, waar wij de reiniging hebben van de melaatse. Hier gaat het om de wijding van de *priesters*. De priesters waren al in het heiligdom, maar zij moesten nog geschikt gemaakt worden voor hun dienst. Door het bloed op hun *oor*, konden zij luisteren naar de stem van God in het heiligdom. Hun *handen*, gereinigd door het bloed, konden aan God iets aanbieden dat voor Hem aangenaam was. Hun *voeten* konden krachtens het vergoten bloed het heilige betreden. Dat zijn mooie en wonderbare resultaten, eigenlijk onuitsprekelijke dingen, maar verwerklijken wij die ook?

Het *vet* stelt de kracht voor, de inwendige energie van Christus. De *staart* spreekt van de zegen die Christus heeft achtergelaten. Het vet dat de *ingewanden* bedekte en het aanhangsel aan de lever, spreekt van de inwendige schoonheid van de Persoon van Christus, die God volmaakt kende. De *nieren* symboliseren het verborgen deel van Zijn wezen, alle innerlijke beweegredenen die Hem hebben doen handelen. De *rechterschouder* spreekt ons van Zijn kracht en macht.

De ongezuurde broden werden op de handen van de priesters gelegd en bewogen voor de HERE. Zij toonden daarmee in beeld de heerlijkheid, de uitnemendheid van de Persoon van de Zoon, die God heeft verheerlijkt in Zijn leven en in Zijn sterven. Ten slotte werden alle stukken van het wijdingsoffer op het

altaar gelegd. Zij stegen op als een liefelijke reuk voor God, een vuuroffer voor Hem. Wij zien dat de koeken op drie manieren werden gebracht:

- Een brood zonder zuurdeeg, een beeld van Christus zonder zonde.
- Een geoliede broodkoek, Christus geboren uit de Heilige Geest.
- Een dunne koek, een nederige en vernederde Christus.

Daarna werd Aäron samen met zijn zonen met de heilige zalfolie gezalfd. Deze zalving ging vergezeld van de besprenkeling met *bloed* (Lev. 8:30). Dat was niet het geval toen Aäron de eerste keer werd gezalfd. Na deze dingen hadden zij het voorrecht zich te voeden met het vlees en het brood van de wijdingsoffers. Op ons toegepast: met Christus Zelf. De priesters kookten het vlees van de ram die voor hen was geofferd in de voorhof, en aten dat met het brood dat in de mand was. Dit voedsel was alleen voor God en voor de priesters. Hoe zou een verontreinigd en zondig mens zich kunnen 'voeden' met Christus in Zijn leven en in Zijn sterven? Daarom moest alles wat niet was opgegeten door de priesters, met vuur verbrand worden.

De priesters bleven zeven dagen lang bij de ingang van de tent der samenkomst, zonder uit deze heilige woning weg te gaan: een volledige tijd, dag en nacht, naar het bevel van de HERE. Gedurende die tijd hielden zij wat Hij hun gegeven had om te bewaren: Zijn verordeningen en bevelen. Zo bleven zij in de tegenwoordigheid van God in leven en stierven niet.

De verschijning van de heerlijkheid des Heren

Op de achtste dag vinden wij iets *nieuws*. Terwijl in Leviticus 8 Gods heerlijkheid werd geopenbaard aan de priesters *in Zijn huis*, vinden wij in hoofdstuk 9 hoe de heerlijkheid werd gemanifesteerd *voor de ogen van allen*. De HERE verscheen in heerlijkheid aan het gehele volk (Lev. 9:4,6,23). Wij kunnen dit in verbinding brengen met de *wederkomst* van Christus.

De verschillende kanten van het offer van Christus worden opnieuw genoemd in verbinding met deze heerlijke dag. Er was ook een vredeoffer voor het volk, dat in hoofdstuk 8 niet wordt vermeld. Alle kanten van het werk van Christus werden op die manier duidelijk voor de ogen van het volk gesteld: het brandoffer, het spijsoffer, het vredeoffer en het zondoffer. Als deze offers zijn gebracht en door God zijn aangenomen, heft Aäron bij zijn terugkeer uit het heiligdom zijn handen op om het volk te zegenen. Wij kunnen dit vergelijken met Lucas 24:50. Daar heft Christus, nadat Hij het offer van Zijn leven had gebracht, Zijn handen op om de Zijnen te zegenen. Daarna werd Hij opgenomen in de hemel. Hier in Leviticus 9 komt Aäron naar buiten. Hij kon niet opgenomen worden in de hemel, maar hij

vormt een beeld van de zegen die neerdaalt van de verheerlijkte Christus.

Mozes en Aäron gingen in het heiligdom. Wat zou daar gebeuren? Het was een ernstig ogenblik. Zouden zij in de tegenwoordigheid van God blijven? Hier vertegenwoordigden zij Christus als Koning en als Priester. In de huidige tijd is Christus verborgen in de hemelen. Net zoals Mozes en Aäron zal Hij straks *verschijnen* en zegen brengen, niet alleen aan Zijn volk, maar ook aan de hele schepping. Elk oog zal Hem zien. Wat een heerlijke dag! Grote vreugde zal alle harten vervullen. De schaduwen verdwijnen, want wij kennen de volle werkelijkheid van deze dingen. Christus is verborgen in de hemelen. Zijn offer is volledig aangenomen, en wij wachten op het ogenblik dat Hij in heerlijkheid zal verschijnen voor het oog van het hele

universum. De dag is nabij waarop elk oog Hem zal zien.

In de verwachting van die dag dat de waarde van Zijn offer geopenbaard wordt in heerlijkheid, hebben wij het voorrecht ons in het heiligdom op te houden.ⁱ Wij zijn door het geloof verborgen in het heiligdom. De waarde van Zijn offer wordt op onze harten toegepast door de krachtige werking van de Heilige Geest. Laten wij meer ervan genieten in afwachting van de dag dat wij met Hem zullen zijn, en met Hem in heerlijkheid zullen worden geopenbaard wanneer Hij in de Zijnen zal worden verheerlijkt en bewonderd in allen die geloofd hebben.

Oorsprong: *Le Messenger Evangélique* 1937-183

Titel: *La gloire de Dieu qui brille*

© Oude Sporen 2007

ⁱ Heden zijn de priesters met Christus verborgen in het heiligdom. Wat een plaats hebben wij toch nu al gekregen, dat wij in deze tijd met Hem toegang hebben tot het heiligdom! Gereinigd door Hem hebben wij vrijmoedigheid te naderen tot de genadetroon (het verzoendeksel). Wij kijken in Zijn licht (het licht van de kandelaar). Wij hebben kennis van Zijn plannen met het hele volk van God (de twaalf broden op de tafel der toonbroden). Wij mogen vrijelijk onze gebeden en dankzeggingen voor God brengen op het reukofferaltaar. Wij zien Hem, door het voorhangsel heen kunnen wij tot Hem naderen.